

יוסף זוסדי ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוסף זרחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל"י)
 העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

מתפלל

פרשת זכור

שבת יג' אדר ב' ה-תשפ"ד
 פרשה: א. ויקרא
 ב. זכור
 הפטרה: ויאמר שמואל

הדלקת נרות - 17:33
צאת השבת - 18:27
ר"ת: 19:10

הדלקת נרות בשבת הבאה 18:38

זמן	ויקרא
5:18	4:28
5:25	4:35
6:32	5:41
12:47	11:48
13:18	12:19
19:01	17:56

נוחם של ישראל

הלבנה מסמלת את עם-ישראל: הלבנה אין לה מעצמה כלום, ומידת אורה היא כפי עמידתה נגד השמש. כך ישראל, כל מציאותם, קיומם ותוקפם הם כפי דבקותם בה'.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"נ חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא הקדוש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"מופיות החופה"

בביתר הקדומה היו נוהגים לשתול ארוז, כאשר נולד תינוק. עץ תורניתא, כאשר נולדה תינוקת. כאשר היו גדלים, ונישאים, היו קוצצים את העצים והוטבים מהם את הקורות לחופת הזוג הצעיר. כך מספרת הגמרא. והיו שומרים על העצים מכל משמר, משקים וגוזמים ומטפחים. פעם עברה בביתר בת הקיסר, במרכבתה, וציר המרכבה נשבר. הלכו משרתיה וקצצו עץ ארוז שצמח באחת החצרות. נזעקו בני המשפחה: במה יובילו את בנם לחופה? התנפלו עליהם והרגום, כדי להציל את העץ היקר. שמע הקיסר שפרצה "מרידה", קם ומחה את ביתר, על מאות אלפי יהודיה, הי"ד, הרג ולא חמל.

אסור לקרוא את הסיפור, ולעבור עליו לסדר היום! הוא חייב לעורר להפקת לקח, האם כעסם של הביתרים היה מוצדק? ודאי, האם הרויחו בפעולת הנקם? הם הפסידו, הכל בכל, לא רק העץ אבד, אלא הילד, והוריו. אחי ושכניו, וכל העיר כולה, הבה, נקבל החלטה. חד פעמית, בעקבות הסיפור: בכעס הראשון מעכשיו, אנו מבליגים.

נשוב לסיפור. כשנולד ילד, שתלו ארוז. נולדה ילדה, שתלו תורניתא. מהי? במקום אחר אמרו, שהיא עץ השיטה. כמה נפלא, מעצי שטים - בנו את המשכן. מעצי ארזים, ושם הקריבו ישראל את הקורבנות, בנה שלמה המלך ע"ה את בית המקדש. אפריון עשה לו המלך שלמה מעצי הלבנון. וזוג, שעומד לבנות את ביתו, עומד להקים מקדש ומשכן: "איש ואשה, זכו - שכינה בנייהם", מעון לקדושה, לטוהר, להשראת השכינה מה נאה יותר ומה יאה יותר, מאשר עמודי חופה - מעצי שטים וארזים.

יזכה ה' את כל ההורים בעם ישראל, לעמוד בלב רוגש ושמה בחופת כל בנייהם ובנותיהם, מתוך ידיעה כי עומד לקום כאן מעון לשכינה, לבנין עדי עד.

מתוך שמכיר היה הערבי את ההלוך ילך אצל היהודים, הוא מיהר ללכת אל בית הדין ותבע את הסוחר היהודי לדין תורה. היהודי מיהר להגיע אל בית הדין בידועו כי אין דרך להכתיש את דבריו. הערבי סיפר בהרחבה את סיפור ידידותו עם היהודי ואת סכומי הכסף הענקיים שהלווה לו שעלו בסך הכל לעשרים אלף דינרי זהב, והנה היהודי מתכחש ומסרב להחזיר לו. הדיינים שאלו את הערבי את השאלות המתבקשות, האם יש לך שטרות חוב? האם יש לך עדים? לצערו הרב של הערבי הוא נאלץ לנענע את ראשו בשלילה ולהודות כי אין לו כל ראיה או אסמכתא לטענתו זו. הדיינים האזינו היטב לדין ולדברים שהתנהל בין הצדדים והכריעו כי על היהודי להישבע כי אין הוא חייב כלום לערבי, ובכך הוא ייפטר מלשלם. סירב הערבי לפתרון זה משתי סיבות: הערבי ידע שפחו עליו יצרו של היהודי והוא יישבע בשם השם לשווא ולשקר, ולכן לא רצה שעוון שבועת השקר של היהודי יהיה מונה, ולו באופן חלקי, על אחריותו. הוא גם לא ראה כל תועלת בשבועה כשבסופו של דבר אין לו כלום מכך. הדיינים נענו איפוא ואמרו לו: אם אינך רוצה בשבועת היהודי הרי שאינך יכול לתבוע ממנו מאומה. יצא הערבי מבית הדין בפחי נפש והיה מהלך שחוח ועצוב. חלפו כמה ימים ואחד ממכריו של הערבי ששמע על הסיפור ניגש אליו ואמר לו: האם לא שמעת על החכם היהודי הנודע רבי אליעזר די אבילה? עצתי לך: לך אליו, ספר לו ככל אשר אירע והוא בפיקחותו העצומה בוודאי יוכל לסייע לך. הגאון רבי אליעזר די אבילה, אחיינו של רבינו האור החיים הקדוש, היה דיין וראש ישיבה בעיר רבאט שבמרוקו. כינויו היה רב אדא' על שמו של האמורא המפורסם, כראשי התיבות של שמו. רבי אליעזר חיבר ספרים רבים, בהם 'מגן גיבורים', אשר בערך ספר זה כתב רבינו החיד"א בספרו 'שם הגדולים' את הדברים הבאים: "ומפי מגידי אמת שמעתי מהפלגת עיונו בעומק וחורפא וקלות הפלא דפלא... וכבר העידו עליו רבני המערב בהסכמותיהם מעידין מן המכירין, ויש לו ספרים הרבה, ומתלמידיו שמעתי מגודל שקידתו לא נתן שינה לעינו כמעט ונח נפשיה בן מ"ז שנה". לידתו של רבי אליעזר די אבילה לפני יותר משלש מאות שנה הייתה בקדושה ובטהרה. חכמי מרוקו היו מסיחין בהתרגשות רבה עובדה נפלאה על ירידת נשמתו לעולם הזה: באחד הלילות של שנת תע"ד יושב היה הגאון רבי שמואל די אבילה ושוקד על תלמודו כדרכו בקודש, ולפתע נשמעה נקישה חרישית על דלת ביתם.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "תמונה לראשית" פתוח בימים: א - ה ...פלא. 052-5079555
 ערך זכר מחצית השקל לתאריך א' אדר ב' (11.3.24)
 ללא מע"מ 28 ₪ כולל מע"מ 33 ₪
 תרומות מחצית השקל לישיבת חוני או אצל יובל פרטובי פל... 0505919251
 מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

תמונה לראשית

חובת הדין

הלכות השכרת והשאלת כלים לגוי לשבת
ודיני שביתת בהמה
ודיני מכירת עסקים העובדים בשבת לגוי
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

הפקרת בהמתו הנמצאת ברשות הגוי בשבת

בג. יהודי שהשכיר או השאליל בהמה לגוי, והתנה עמו שיחזירנה לו קודם השבת, ולאחר מכן נוכח לראות שהגוי אינו מחזירה קודם השבת, והושש שמא יעשה בה הגוי מלאכה בשבת, צריך להפקיר הבהמה קודם השבת, כדי להנצל מאיסור שביתת בהמתו שהוא מן התורה. ומעיקר הדין די בכך שיפקיר הבהמה בינו לבין עצמו קודם השבת, וטוב להחמיר שיפקירנה בפני שלשה אנשים.

וכל זה אינו אלא כשכבר השכיר או השאליל הבהמה לגוי, והתנה עמו כראוי שיחזירנה לו קודם השבת, ולא החזירה הגוי, אבל אינו רשאי לכתחלה להשכיר או להשאליל הבהמה לגוי בלא להתנות עמו שיחזירנה לו קודם השבת, ואפילו אם בדעתו להפקיר הבהמה קודם השבת בהפקר גמור בפני שלשה אנשים.

בג. אם השכיר בהמתו לגוי והתנה עמו שיחזירנה לו קודם השבת, ולא החזירה הגוי, והוצרך להפקיר הבהמה כדי שלא יעבור על שביתת בהמתו, ולאחר מכן בא הגוי לשלם לו דמי השכירות, אם היה תנאי השכירות ביניהם שישלם לו הגוי סכום מסויים עבור כל התקופה שהיתה הבהמה ברשותו, מותר לו ליטול דמי השכירות גם עבור שבת, שהרי נותן לו הגוי דמי השכירות בהבלעה עם שאר ימות השבוע, אבל אם משלם לו הגוי דמי השכירות עבור שכירות יום שבת בפני עצמו, אסור לקבל ממנו דמי השכירות עבור שבת, מפני שנראה כנוטל שכר שבת.

בח. אם השכיר בהמתו לגוי והתנה עמו שיחזירנה לו קודם השבת, ולא החזירה הגוי, ושכח להפקיר הבהמה בערב שבת, יש אומרים שאסור להפקיר הבהמה בשבת אף על פי שאם לא יעשה כן יעבור על איסור שביתת בהמתו, מפני שההפקר הוא כמקנה קנין בשבת, ויש אומרים שאין דין הפקר כדין קנין, ומותר להפקיר הבהמה בשבת.

"אדם כי יקריב מכם קורבן"

"קורבן לה' מן הבהמה"
להביא בני אדם שדומין לבהמה, דהיינו בני אדם שאין מקיימים את המצוות מכאן אמרו, מקבלים קורבנות ממושעי ישראל כדי שיחזרו בהן בתשובה, שבוה מותר האדם מן הבהמה אין.

"והשיב את הגולה אשר גזל"
יחזיר כעין שגול, ואם נשתנת הגזילה ברשותו של גזול חייב להשיב דמיה, והגזול מחברו ונשבע לשקר חייב להוליכה אחריו אפילו למקום רחוק ואם לא השיב ביטל עשה, מלבד הלאו שעבר בשעת הגזילה.

"אדם כי יקריב מכם קורבן לה' מן הבהמה... תקריבו את קורבנכם"

פירש רבינו יעקב צמח ז"ל, בספרו "צמח צדיק": אם "אדם" מקריב, אם הוא איש מעלה חכם ונבון ויודע מהו קרבן ומבקש להתקרב על ידו לבוראו, הרי זה "קרבן לה'". אבל אם המקריב הוא בבחינת "בהמה", אדם ארצי וגשמי ונחות דרגה, אזי "תקריבו את קורבנכם", ולא יהיה זה קרבן לה', התעלות אל הבורא.

"על כל קורבן תקריב מלח"
מדוע מלח? פירש רבינו חיים ויטאל ז"ל, ב"שער הפסוקים", שהקורבן מעלה ומרומם את כל הבריא. שכן כולה נפגמה על ידי החטא, וכולה מתעלה על ידי התשובה והקורבן. והבריאה נחלקת לארבעה חלקים: דומם, צומח, חי ומדבר, ולארבעתם חלק בקרבן: האדם (מדבר) מקריב בהמה (חי) ועמה מנסכים גם נסכים (מן הצומח), ובזוקים עליה מלח (דומם) – ובכך התעלו כל חלקי הבריא.

"והוציא את הפר אל מזוזת למזונה"
מדוע אין שורפים את הפר על גבי המזבח? פירש רבינו הרמב"ם ז"ל "במורה נבוכים", שקורבנות אלו הבאים על חטאים גדולים כל כך, מבקשים לציין שהקורבן אמנם כיפר כליל ועקבות החטא נמחו עד תום. לכן מוציאים את הפר מחוץ למחנה ומשמידים אותו ברשיפה.

אמר רבי שמעון בר יוחאי בשעה שרוצה הקב"ה לשלוח נשמה אחת לעולם הוא מתרה בה הרבה פעמים שתשתדל לקיים את מצות התורה והוא מראה לה גודל מעלת הנשמות ומצוה אותה לראות גודל מעלת בוראה וכל אותה טובה של הצדיקים בגן עדן, כיצד העיזה למרוד ולכן צריך להביא הקורבן והעיקר ישישים החוטא אל ליבו שבשביל שחטאתי ישחט הבעל חיים וישרף במזבח על לא חטם בכפוי, ואף הבעל חי אין לו יכולת לעמוד כנגדו ולהתנגד, אלא רק שצריך להשתעבד הפחות שבמדריגה דהיינו הבעל חי למעלה במדריגה דהיינו האדם. אם כן קל וחומר בן בנו של קל וחומר, ומה החי לנגד אדם כך, שלא בראו ולא הוציאו מאין ליש ולא גמלו כל טוב ואינו מכיר אותו, ישחט ויקבל עליו יסורים ויאבד מן העולם ויזבח עבורו, על אחת כמה וכמה האדם לנגד מלך מלכי המלכים הקב"ה שגמלו טוב ובראו ופרנסו ומשגיח עליו ונותן לו שפע חיים וכול הכוחות מאיתו יתברך, שראוי שישתעבד האדם לקב"ה.

ואהבת חיים פירש שכשהאדם רוצה להקריב עצמו לפני ה' ע"י תשובה, אזי צריך לשים עצמו כבהמה לקבל עול התורה ולא יתבייש מן המלעיגים עליו, "מן הבקר" לשון בקר שיקום בכל בקר לעבודת בוראו, ועוד אדם צריך להקריב עצמו ע"י שפלות ועונה והם טובים יותר מקורבן, שכתוב זבחי אלוקים רוח נשברה. ובעל ה"אמרי פי" הביא ע"פ פירוש רז"ל שתיבת אדם ר"ת אברהם, דוד, משה ושלושתם הצטיינו במידת הענוה אברהם אמר ואנכי עפר ואפר, דוד אמר ואנכי תולעת ולא איש ומשה אמר ונחננו מה. לכן אמרו חז"ל שהמביא קורבן בלי תשובה וכניעה, לא מתקבל ברצון לפני ה'.

"מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן"

באשר ציוה עלינו הקב"ה להקריב לפניו קורבנות – מאלו בעלי חיים ציוה עלינו להקריב? מן הבהמה, הצאן והבקר. חס הקב"ה על בניו ונמנע מלהטריח עליהם. לכן לא ציוה להביא קורבנות מאלו המצויות ביערות אלא ביקש קורבנות מבעלי החיים שהם בהישג יד ומצויים בקרבת ישוב לבני האדם. אבל אין ללמוד מכך שאין צורך לטרוח כלל. את הבהמות שמביא אדם להקרבה – אל פתח אוהל מועד יקריב אותן. שלא יאמר אדם לבהו: "לך קח לך בן בקר מערדו והעלהו קורבן". זו אינה דרך של כבוד של מעלה. אלא בעל הקורבן קונה אותו (או מקצה אותו מערדו) ומביאו עד לפני המלך.